

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **T. P.**, bytem S. 1152, V. M., zastoupeného JUDr. Tomášem Máchou, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Blanická 922/25, 120 00 Praha 2 – Královské Vinohrady, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Odbor služby dopravní policie, se sídlem J. A. Bati 5637, 760 01 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2012, č. j. KRPZ-102894-6/ČJ-2012-1500DP-PZE,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky ze dne 17. 10. 2012, č. j. KRPZ-102894-6/ČJ-2012-1500DP-PZE **se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu projednání.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228,- Kč, a to k rukám JUDr. Tomáše Máchy, advokáta se sídlem advokátní kanceláře Blanická 922/55, 120 00 Praha 2 – Královské Vinohrady do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2012, č. j. KRPZ-102894-6/ČJ-2012-1500DP-PZE, bylo odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Odbor služby dopravní policie ze dne 28. 8. 2012, č. j. KRPZ-95117/ČJ-2012-151517 (dále jen „správní orgán I. stupně“), zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 28. 8. 2012, č. j. KRPZ-95117/ČJ-2012-151517 byla žádost žalobce na obnovu řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za který byla žalobci v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč, a který žalobce spáchal dne 28. 5. 2010 v 11:30 hod. v obci Vsetín, ulice Jesenická tím, že jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Peugeot 406, registrační značky 2Z2 4890, za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, čímž porušil povinnosti řidiče uložené ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuta.

Dne 9. 12. 2012 elektronickým podáním podal žalobce žalobu, v níž namítl, že postupem žalované byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že dne 28. 5. 2010 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor vnější služby, Obvodní oddělení Policie Vsetín, rozhodnutí v blokovém řízení č. G2006257, série UG/2008. Okamžikem podpisu žalobce bylo rozhodnutí v blokovém řízení považováno v právní moci. Žalobce stvrdil svým podpisem díl „A“ bloku na pokutu na místě zaplacenou i přesto, že obligatorní obsahové náležitosti nebyly součástí zápisu tak, aby mohlo být rozhodnutí považováno za správní rozhodnutí. Právní kvalifikace přestupkového jednání v rozhodnutí v blokovém řízení č. G2006257, série UG/2008 byla dopsána následně po podpisu (souhlasu) žalobce s vedením blokového řízení, respektive po nabytí právní moci rozhodnutí. Uvedl, že v žádném případě nestvrdil svým podpisem údaje, jež jsou nyní obsahem rozhodnutí – pokutového bloku č. G2006257, série UG/2008 ze dne 28. 5. 2010. Vedle formálního kritéria pro povolení obnovy řízení je tedy splněno i kritérium materiální, a to, že skutečnosti nebo důkazy, které vyšly dodatečně najevo, mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního řízení. Jinými slovy nemůže žádným jiným způsobem hájit svá práva a oprávněné zájmy, než užitím institutu obnovy řízení, neboť došlo-li ke změně rozhodnutí po podpisu dodatečnou úpravou obsahu rozhodnutí, dokonce „výrokové části“ rozhodnutí, nemohl tyto skutečnosti v původním řízení nikterak uplatnit. Argumentaci podpořil i judikaturou NSS, sice rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-106, www.nssoud.cz.

V této souvislosti žalobce navrhl ustanovení znalce v oboru technického zkoumání listin – zjišťování, padělání nebo pozměnění dílčích údajů na písemnostech spočívající např. v dopsání či zakrytí údajů, umožnění přístupu nezávislého znalce v daném oboru, resp. navrhoval umožnění zkoumání originálu rozhodnutí znalci.

Dále namítl, že mu nebyla dána možnost seznámit se a vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí, neboť správní orgán doplnil řízení o úřední záznam policisty, a aniž by se žalobce mohl k těmto podkladům vyjádřit, správní orgán I.stupně, resp. žalovaná vydala napadené rozhodnutí. K úřednímu záznamu učiněný s policistou odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, www.nssoud.cz. Pokud se s námitkou žalobce o nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaná nikterak nezabývala a nevypořádala a zcela je ve svém odůvodnění rozhodnutí opomněla, tedy aniž by dostatečně přezkoumatelně odůvodnila, proč rozhodla jak rozhodla, nemohl ani být zhojen fakt o přezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť tak nelze legitimně věřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli. Žalovaná tak nedostála své povinnosti plynoucí z ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Z tohoto úhlu pohledu je proto zřejmé, že správním orgánem I. stupně, resp. i žalovanou nebyly řádně hodnoceny kritéria pro povolení obnovy řízení.

Dále namítl, že žalovaná zcela rezignovala na zjištění materiálního stavu věci, postupovala tak v rozporu se základními zásadami správního řízení, vyplývajících z ust. § 2 až § 8 správního řádu. Tímto postupem tak nesporně byla narušena zákonnost správního řízení, rovněž rozhodnutí žalované trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Z výše uvedených důvodů proto navrhl, aby rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 5. 3. 2013 shrnul žalobní námitky žalobce následovně:

Spáchání skutku, souhlas se zaviněním a projednání věci blokově, potažmo zaplacení blokové pokuty v hotovosti na místě, nijak nezpochybnil, brojil toliko proti tomu, že na dílu „A“ bloku nebyla, když jej podepisoval, uvedená právní kvalifikace jeho jednání a pokud tam dodatečně byla uvedena, musela být dopsána. V této části tím, že při jeho podpisu dílu „A“ právní kvalifikace chyběla, spatřoval důvod pro obnovu blokového řízení. Namítl dále, že se nemohl seznámit s podklady, ze kterých správní orgány ve svém rozhodování vycházely.

Žalovaná konstatovala, že obnova řízení z důvodu tvrzení, že v rozhodnutí o udělení blokové pokuty chyběla některá jeho část, je nepřipustná. Úvahy o neexistenci žalobcem tvrzeného důvodu pro obnovu řízení, byly pojaty do odůvodnění správních rozhodnutí, jsou proto přezkoumatelné a zákonné. S ohledem na argumentaci žalobce žalovaný připustil, že v předmětném díle „A“ bloku, série UG/2008, č. G2006257 je zřejmě jiným psacím prostředkem než ve zbytku dílu „A“ bloku vypsána kolonka k paragrafovému označení přestupku, který měl žalobce spáchat. Zda lze najisto postavit dobu, kdy takový zápis byl učiněn, zkoumal již z podnětu žalobce policejní orgán Generální inspekce bezpečnostních sborů, dospěl však k negativnímu závěru. Pokud by žalovaný měl hypoteticky reagovat na žalobu pro nezákonnost rozhodnutí o uložení blokové pokuty a hypoteticky připustil, že zápis paragrafového znění zákona byl do dílu „A“ předmětného bloku vepsán až poté, co jej podepsal žalobce, odkázal žalovaný na rozhodnutí NSS, č. j. 2 As 81/2010-42, jehož část citoval v písemném vyjádření. Z této perspektivy viděno pak nemůže mít žádnou relevanci ani

námítka, že pokutový blok část „A“ není úplný: je totiž nesporné, že stěžovatel jej podepsal, pokutu na místě zaplatil a nevyužil tak možnosti vedení správního řízení.

Pokud se týká žalobní námítky, že žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady, ze kterých napadená rozhodnutí vycházela, žalovaný uvedl, že žalobci nebylo nikterak bráněno využít jeho práva účastníka řízení (tj. i právo na nahlédnutí do spisu), žalobce však o jeho výkon nikdy nepožádal. Žalobci podklad pro rozhodnutí (blok) je a byl znám, koneckonců na základě takové vědomosti o bloku a jeho obsahu podával jak trestní oznámení, tak návrh na obnovu řízení. Nezaslal-li prvoinstanční správní orgán ani žalovaná žalobci z vlastního podnětu takový podkladový spisový materiál, nelze tuto skutečnost označit jako vadu řízení.

Žalovaná uzavřela, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, navrhla pro nedůvodnost žalobu zamítnout.

Žalobce v replice ze dne 5. 4. 2013 podané k písemnému vyjádření žalovaného uvedl, že popisované skutečnosti žalovaného uváděné nevědomě či záměrně, jsou chybné. Předně orgán Generální inspekce bezpečnostních sborů v souvislosti s doplněním obligatorních údajů ve vydaném rozhodnutí v blokovém řízení nedospěl k negativnímu závěru, nýbrž pouze konstatoval, že není v dispozici Kriminalistického ústavu zjistit dobu, kdy byl předmětný zápis učiněn.

Z vyjádření žalovaného by bylo možno „ad absurdum“ dospět k závěrům, že je zcela lhostejné, zda dojde ke změně, přepsání či doplnění obligatorních údajů v rozhodnutí, ať již v blokovém či „klasickém“ řízení, jež nabylo právní moci. Žalobce se však domnívá, že názor žalovaného by tak vedl k libovůli příslušných orgánů, kdy proti zcela odlišnému rozhodnutí v blokovém řízení by nebylo možno legitimním způsobem brojit a dostatečně účinně chránit práva a oprávněné zájmy. Dle jeho názoru žalobce nebyl účastníkem blokového řízení, jež je v současné podobě na pokutovém bloku zaznamenáno.

Rovněž nesouhlasil s názorem žalovaného, že je jen v dispozici žalobce, aby se domáhal svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, neboť tento postup by byl v nesouladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

K argumentaci žalovaného na str. 4, cit.: *„chtěl-li žalobce říct, že předmětné rozhodnutí je sice řádným podkladem pro vznik povinnosti uhrazení tam uvedené sankce, ale není podkladem pro záznam trestních bodů, pak není jasné, na základě jakých úvah k takovému závěru dospěl“*, lze opakovaně odkázat na rozhodnutí NSS ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 As 128/2012-25.

V plném rozsahu i nadále žalobce trval na podané žalobě.

Ve správním spise je založena žádost žalobce o obnovu řízení v souladu s ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, podaná dne 2. 8. 2012. Dále je ve spise založena kopie vydaného rozhodnutí v blokovém řízení č. G2006257, série UG/2008 s vlastnoručním podpisem žalobce dílu „A“ bloku na pokutu na místě zaplacenou, za přestupek podle § 22

odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, neboť při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení. Dále se ve spise nachází rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 8. 2012, č. j. KRPZ-95117/ČJ-2012-151517, kterým žádost žalobce na obnovu řízení ve věci uvedeného přestupku byla zamítnuta. Dne 12. 9. 2012 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně odvolání žalobce. Dne 8. 10. 2012 byl sepsán Generální inspekcí bezpečnostních sborů, 17. oddělení Brno – pracoviště Zlín, úřední záznam, z kterého vyplývá, že znalec je schopen určit, zda písemnost byla psána jedním perem, v případě, že je na písemnosti razítko, zda bylo napřed razítko a poté písmo, ale není schopen a je i technicky nemožné určit, kdy byla která část textu vypsána. Uvedený záznam byl odpovědí na žádost o součinnost tohoto orgánu datovanou dne 2. 10. a 1. 10. 2012 (umožnění nahlédnutí do spisového materiálu). Dále je ve spise založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2012, č. j. KRPZ-102894-6/ČJ-2012-1500DP-PZE, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s.ř.s.).

Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže:

- a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
- b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit.

Podle ust. § 84 odst. 2 citovaného zákona proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.

Podle ust. § 84 odst. 3 citovaného zákona nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, a lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.

V žalobě žalobce polemizuje s postupem správního orgánu v rámci blokového řízení dne 28. 5. 2010; tvrdí, že v žádném případě nestvrdil svým podpisem údaje, které jsou obsahem rozhodnutí – pokutového bloku č. G2006257, série UG/2008 z uvedeného dne. Argumentoval, že svým podpisem stvrdil díl „A“ bloku na pokutu na místě zaplacenou i přesto, že obligatorní obsahové náležitosti nebyly součástí zápisu (absence hmotně právního ustanovení ve výroku rozhodnutí) tak, aby mohlo být rozhodnutí považováno za správní rozhodnutí. Právní kvalifikace přestupkového jednání v rozhodnutí v blokovém řízení č. G2006257, série UG/2008 byla dopsána následně po podpisu (souhlasu) žalobce s vedením blokového řízení, resp. po nabytí právní moci rozhodnutí (skutečnosti zjištěné žalobcem a dále porovnáním náplně psacího prostředku v údajích u: „-58“ a „22/1f bod 1“ zákona č. „200/1990“ Sb. na předmětném pokutovém bloku). Byl proto toho názoru, že vedle formálního kritéria pro povolení obnovy řízení je splněno i kritérium materiální, a to že skutečnosti nebo důkazy, které vyšly dodatečně najevo, mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního řízení.

Blokové řízení je řízení o přestupku, představuje tradiční speciální formu řízení v oblasti správního trestání. Umožňuje rychle vyřídit přestupky ve zkráceném řízení, a to méně formálním způsobem než tam, kde se postupuje podle obecných ustanoveních zákona o přestupcích. Uložení pokuty v blokovém řízení má tedy povahu správního rozhodnutí a musí obsahovat relevantní náležitosti. Musí z něj být mimo jiné zřejmé, jaké ustanovení zákona bylo porušeno tak, aby přestupek byl dostatečně spolehlivě určen.

Bodový systém zavedený zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše. Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáchání. V praxi to znamená, že za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Jak vyplývá z rozsudku NSS, č.j 5 As 118/2011-106 ze dne 21. 3. 2012, www.nssoud.cz: „... správní orgány jsou povinny rozhodnutí o záznamu bodů založit na skutečnostech, které jsou ve spisovém materiálu postaveny najisto. Najisto musí být tedy postaveno to, zda stěžovatel spáchal přestupek, za který lze body zaznamenat. Tím spíše se touto skutečností musí zabývat, byl-li přestupek uložen v řízení, v němž právní úprava nepřipouští dostatečnou právní ochranu v řízení správním, ale ani ve správním soudnictví“.

V daném případě je zřejmé, že žalobci byla uložena pokuta, tato byla na místě zaplacená; tím byla splněna jedna podmínka pro projednání přestupku a uložení sankce v blokovém řízení. Samotná skutečnost, že zadržený řidič pokutu zaplatí však nemůže ještě znamenat, že blokové řízení bylo provedeno v souladu se zákonem. Je třeba naplnění i druhé podmínky, a to spolehlivé zjištění stavu věci. Žalobce činí sporným to, že právní kvalifikace přestupkového jednání v rozhodnutí v blokovém řízení byla dopsána následně po jeho podpisu. Dle názoru soudu v případě, že pokutový blok na pokutu byl na místě zaplacen, vypíše příslušný správní orgán blok a předá jeho díl „B“ přestupci až v momentě, kdy je najisto postaveno, že přestupce pokutu zaplatil, neboť až v tomto momentě má jistotu v tom, že má být vyplněn právě tento blok. Blok je vypisován jediné v přítomnosti přestupce, neboť on je účastníkem blokového řízení a jeho souhlasu je třeba pro vedení tohoto speciálního typu přestupkového řízení.

K povaze blokového řízení se např. vyjádřil NSS ve svém rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, www.nssoud.cz, v němž uvádí: „... okamžik vydání rozhodnutí v blokovém řízení a s ním v jedno spadající okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí musí být závislý na jednoznačném časovém určení a musí být ve všech případech určován identickým způsobem. Takovým okamžikem je však podle Nejvyššího správního soudu okamžik podpisu pokutového bloku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a z jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích“. Podpis přestupce je okamžikem, kdy je rozhodnutí vydané v blokovém řízení vydáno, „doručeno“ a nabývá právní moci. Zaplacení pokuty je pouze dobrovolným splněním uložené povinnosti.

Dále soud poukazuje na závěry obsažené v rozhodnutí NSS ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011-93, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „podmínkou pro uložení pokuty v blokovém řízení je, že pokutový blok obsahuje veškeré zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, včetně podpisu osoby obviněné z přestupku. Otázka obsahových náležitostí vystaveného a ručně vypsánoho pokutového bloku je výchozím předpokladem pro vyslovení závěru, že stěžovatel vlastnoručním podpisem stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tj. jednoznačně potvrdil naplnění podmínek stanovených v § 84 zákona o přestupcích a vzdal se tak práva na projednání věci ve správním řízení a tím i práva na uplatnění řádného opravného prostředku“. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozhodnutí ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, www.nssoud.cz, ve kterém posuzoval otázku podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

Obnova řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je na rozdíl od úpravy dle ust. § 94 správního řádu – určena k nápravě skutkových nesprávností.

Optikou tohoto náhledu dospěl Krajský soud v Brně, že ve správním řízení o obnovení řízení takto postupováno nebylo. Skutečnost, že před vydáním rozhodnutí o obnově původně ukončeného správního řízení nebylo postupováno tak, aby v tomto řízení účastník vůbec věděl, jaké podklady má správní orgán k dispozici, a tedy, že se účastník řízení nemohl

k ničemu, co nakonec vedlo k rozhodnutí o obnově řízení vyjádřit a cokoliv správnímu orgánu navrhnout, ve svém souhrnu způsobuje, že postup správního orgánu byl zcela mimo režim řádného procesního postupu, což řízení o obnově řízení zatěžuje vadou, jež nutně vyvolává nezákonnost rozhodnutí o obnově řízení. V této souvislosti posoudil soud i žalobní námitku žalobce týkající se rozporu postupu žalovaného s ust. § 36 odst. 3 správního řádu jako důvodnou.

Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Jakkoliv z uvedeného článku *expressis verbis* nevyplývá, zda se toto právo vztahuje jen na řízení před soudem, nebo zda se vztahuje i na jiná než soudní řízení, je nutno jej aplikovat i v řízení před správním orgánem. Ustanovení článku 38 odst. 2 Listiny obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoliv trestního obvinění. Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku vykládá pojem trestní obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Jedná se tedy o jakékoli protiprávní jednání postižitelné trestem. Citovaný článek 6 Úmluvy představuje záruku, že jakékoli trestní obvinění bude spravedlivé, veřejné a v přiměřené lhůtě projednáno nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem. Judikatura Evropského soudu rovněž již vyložila, že trestním obviněním je nutno chápat i obvinění z přestupku. Ve světle judikatury výše uvedené lze tedy řízení o přestupku (i blokové řízení), jehož spáchání bylo žalobci kladeno za vinu, považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu článku 6 Úmluvy. Principy, které jsou obsaženy v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva ve vztahu k článku 6 odst. 1 Úmluvy musí platit i v případě přestupku, přitom skutečnost, zda byl projednán v blokovém řízení, není rozhodná. Blokované řízení je rovněž řízení o přestupku, představuje tradiční speciální formu řízení v oblasti správního trestání.

Jak uvedeno výše, podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, že každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Správní orgán musí účastníky řízení sám vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili. Byť to zákon v citovaném právním ustanovení výslovně nestanoví, vyplývá z § 15 odst. 1, že výzva správního orgánu účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí by měla mít písemnou formu, už jen proto, aby mohl správní orgán zpětně prokázat, že toto právo účastníku řízení nezkrátil. Účastníci řízení mohou současně s vyjádřením se k podkladům rozhodnutí navrhnout doplnění řízení, resp. uplatnit ve smyslu § 36 odst. 1 další důkazy či návrhy. Z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. Správní orgán nevyzývá účastníka řízení k vyjádření se k podkladům rozhodnutí v případě, kdy jde o žadatele, jehož žádosti se v plném rozsahu vyhovuje. Nevyzývá jej k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ani tehdy, jestliže se účastník řízení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Taková situace však v daném případě nenastala.

Optikou tohoto náhledu soud přihlížel i ke správnosti rozhodnutí ze strany žalovaného v dané věci. Dle názoru soudu ve správním řízení na obnovu řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích byl žalobce zkrácen ve svých

právech, která mu pro dané správní řízení náleží, toto pochybení tak zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu v návaznosti na článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.

Krajský soud v Brně proto napadené rozhodnutí zrušil pro výše uvedenou vadu řízení, vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 76 odst. 1 písm. c), § 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude žalovaný i správní orgán I. stupně postupovat ve shora naznačeném směru (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se zastoupením a zaplacením soudního poplatku. Náhrada za zastoupení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, z odměny za zastupování z poskytování právní služby a to 2 úkony po 3.100,- Kč (převzetí právního zastoupení a vyjádření ze dne 5. 4. 2013) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění, za 2 režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky. Náhrada nákladů řízení byla zvýšena o částku odpovídající dani, kterou je zástupce žalobce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkově byla přiznána náhrada nákladů řízení včetně za zaplacený soudní poplatek ve výši 11.228,- Kč. Lhůtu pro uhrazení nákladů řízení stanovil soud na 30 dnů od právní moci rozsudku, neboť takovou lhůtu považoval za adekvátní dané věci, kdy finanční prostředky budou vypláceny v souladu se zákonem o finanční kontrole.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. října 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová